

Eén frauduleuze wijn en vele oprechte

Een paar jaar geleden was Sideways in de Nederlandse bioscopen een kaskraker. Ik heb er indertijd zeer van genoten. In de Verenigde Staten was deze epicurische film, met de Californische wijngaarden als decor, een echte hit. Het werd een *very huge* succes. Typisch voor de volksaard ter plekke is dat de favoriete wijn van de hoofdrolspelers prompt de lieveling werd van immens veel Amerikanen. De vraag naar Pinot Noir is in de VS sindsdien geëxplodeerd. De Californische productie van deze wijn schiet verre tekort om aan de aanzwellende en aanhoudende vraag te kunnen voldoen. En dus wordt Pinot Noir uit alle hoeken en gaten van de wereld door de Amerikanen geïmporteerd. Mooie, fijne rode Bourgognes hebben ook geprofiteerd van de hype, maar in het algemeen zijn die toch te duur en vooral te verfijnd en te complex. Amerikanen zoeken vooral een *straight* Pinot Noir. Die dachten ze ook in de Franse Languedoc te kunnen vinden.

Dus niet. Althans niet altijd. Een dezer dagen is er uitspraak gedaan in een rechtszaak in het zuiden van Frankrijk tegen de grote, gereputeerde, overkoepelende coöperatie in Limoux, Sieur d'Arques en tegen leveranciers aan Sieur d'Arques, onder wie hoofdschuldige Claude Courset en, in de marge, de toch internationaal gekende én gewaardeerde Alain Maurel. Sieur d'Arques heeft een fikse boete gekregen, evenals onder andere Claude Courset en Alain Maurel. Deze heren hebben bovendien een voorwaardelijke gevangenisstraf aan hun broek. Zij, en nog anderen, zijn alle partij geweest in een frauduleuze handel tussen januari 2006 en februari 2008 van 135.000 hectoliter vermeende Pinot Noir, hetwelk in feite Merlot was. 18 miljoen flessen zogenaamde Pinot Noir, waar geen druppel pinot noir aan te pas is gekomen! *Monsieur* Courset probeerde zich in de rechtszaal nog te verdedigen door te stellen: "Waar het om gaat is de smaak van de klant. Daaraan voldeed de door ons geleverde wijn volstrekt. Het was absoluut geen bocht!" En het moet worden gezegd: Het Amerikaanse Gallo, de afnemer, noch Amerikaanse Pinot Noir-liefhebbers hebben geklaagd. De immense partij frauduleuze Pinot is in de VS met genoeg geconsumeerd.

Gelukkig zijn er tal van oprechte, heerlijke wijnen. Uit de Franse Loirevallei proefde ik onlangs drie prachtige exemplaren met elk een eigen karakter. François Chidaine is zonder twijfel de absolute voorman in de appellation Montlouis-sur-Loire – met slechts 385 hectaren het kleine broertje van Vouvray, op de andere, zuidelijke oever van de Loire. Chidaine is idealist *pur sang*, die biodynamisch werkt en wiens stokken in het algemeen echt oud zijn. Hij maakt schitterende, minerale, transparante wijnen, die elegant, fijn en stimulerend zijn. Een genot om te drinken is zijn 'Les Bournais' 2005. Niet direct aan de rivier, maar dichtbij Montlouis ligt de absoluut onbekende AC Coteaux du Loir met een belachelijk totaalareaal van 76 hectaren. Toch moet je er niet aan voorbijgaan, zo maakt mij de witte L'Effraie 2005 van Domaine de Bellivière duidelijk. Eric Nicolas heeft een bijzonder karaktervolle wijn op fles gebracht. Ten westen van Touraine ligt de grotere appellatie Saumur (3100 hectaren), waar tal van wijntypen worden geproduceerd. Vooral wit mousserend, maar ook rood. De laatste van cabernet franc à la Bourgueil en Chinon. Een excellente rode wordt geproduceerd door Domaine Guiberteau – op weg naar biodynamiek en met lage rendementen. Verrukkelijk zuiver met veel bramenfruit.

Een werkelijk schitterend uitgebalanceerde, minerale Duitse Riesling Trocken 2008 van Weingut Wittmann uit Rheinhessen kruiste mijn pad. En ook dit wijngoed werkt "*ökologisch*". Voor mij staat intussen wel vast dat de biodynamische, biologische of ecologische wijnbouw de toekomst heeft als het gaat om het segment van de ambachtelijk geproduceerde terroirwijnen. Ook uit Spanje komen pareltjes. Wit en rood. De witte Val de Sil 'Sobre Lias' 2007 en 2008, gemaakt van de godello, is het zoveelste bewijs dat er in Spanje nog steeds veel te ontdekken valt. Deze sappige, soepele, frisse en fruitige witte wijn met een fijne mineraliteit uit de DO Valdeorras is ronduit verrukkelijk. Dat geldt niet minder voor de rode Altos de Losada uit de DO Bierzo. Beide denominaciones vinden we in Galicië,

in het noordwesten van Spanje. Wellicht het deel van het land dat het minst gekend is en waar nog tal van verrassingen op ons wachten. De rode Altos de Losada, van de mencía, had nog geen importeur toen hij voor het eerst in Nederland werd gepresenteerd, maar dat was snel daarna anders, hetgeen me niets verbaast. Hulde aan de importeur die zo alert reageert.

Het is heus niet alleen het klassieke Europa waar mooie nieuwe (en frauduleuze...) wijnen vandaan komen. Dat bewijst voor mij althans de uitermate verleidelijke en opvallend goed verteerbare Tapanappa Cabernet Shiraz 2004 van de Whalebone Vineyard uit Wrattenbully, South Australia. Als je weet dat Brian Croser de man is achter deze wijn verdwijnt je verbazing. Van deze man verwacht je niet anders dan een klassewijn. Zo proefde ik ook twee meer dan aantrekkelijke wijnen uit de Short Story Collection van Neethlingshof Estate uit het Zuid-Afrikaanse Stellenbosch. De Caracal van Cabernet Sauvignon, Merlot en Cabernet Franc en The Owl Post, een pure Pinotage.

Het is niet om het een of ander, maar ik eindig toch weer met een uitermate fijne en elegante rode Franse wijn: de AC Bourgogne 2007 van voormalig Formule 1-ingenieur David Clark – een Brit die zich vanwege zijn passie heeft gevestigd in Morey-Saint-Denis, in het hart van de Côte de Nuits. Dat is pas een pure Pinot Noir! Of nee, het is een echte Bourgogne.